

Igazságot Horthy Miklósnak!

2023 szeptember 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bátorság és következetesség kell a magyar kulturális élet visszafoglalásához

A második világháború után a szovjet tankok árnyékában berendezked? kommunista hatalom minden eszközt bevetett, hogy jelmondatának megfelelően a múltat végképp eltörölje. A Horthy-rendszer nemzeti elhivatottsággal átitatott politikai elitjének egy részét koholt vádak alapján, jogi díszletek között, fizikailag likvidálta, másik részét külföldre kényszerítette, az itthon maradottakat egzisztenciálisan ellehetetlenítette. A parasztságot módszeresen tönkretette, a társadalom organikus szövedékét felszabdalta, s mindemellett a saját világtérképével konvergens történelemszemléletet erőltetett a társadalomra.

A megannyi kártétel között talán a legsúlyosabb a társadalom tudati átprogramozása volt, a magyar történelmi folytonosságtudat, a nemzeti önbecsülés elleni tervszer? hadjárat, történelmi h?sök (Horthy Miklós, Bethlen István, Teleki Pál) és szellemi fároszok (Szabó Dezs?, Wass Albert, Nyir? József, Tormay Cécile) kiiktatása a köztudatból és/vagy módszeres bemocskolása nemzetárulók piedesztálra emelésével párhuzamosan.

Totális uralmuk negyven esztendeje elegend? volt ahhoz, hogy tudatromboló hatásuk hosszú távú legyen, két nemzedék n?tt fel torz nemzetszemléletük mákonyán. Míg a környez? országokban, de leginkább a román fennhatóság alatt álló területeken a nacionalizmusnak rendszerlegitimáló szerepet szántak, s a történelemb?l nemzetideológiát faragtak, addig Magyarországon ennek fordítottja zajlott. Kisebb csoda, hogy a több mint negyvenéves agymosás után a magyar társadalom az 1989-as átfogó alkotmányreform utáni első szabad választáson a nemzeti konzervatív er?knek szavazott bizalmat.

A tudati rekonstrukció szándéka megvolt a kormányra került Antall-kabinetben, de az er? hiányzott a megvalósításhoz. Megörökölték a korábbi rendszer kormányzati apparátusát, rendfenntartó szerveit és titkosrend?rségét. A média b? kilencven százaléka azok kezében maradt, akik eladdig a dekonstrukciót szolgálták, és azt az öntudatpusztítást, amit korábban a proletár internacionalizmus zászlaja alatt m?veltek, folytatták a libertariánus kozmopolitizmus égíse alatt.

Még csak a szlogeneket, paneleket és értelmezési kereteket sem kellett megváltoztatni, elég volt egy kis finomhangolás.

Nem véletlen, hogy milyen hamar egymásra talált az 1990-es választás megnyerését a harsány antikommunizmustól remél? SZDSZ a kommunista utódpárttal. Sokaknak csak 1994-ben esett le a tantusz, a formális kormánykoalíció létrejöttének idején, miközben annak el?képe, a nem létez? széls?jobboldali veszély ellen irányuló Demokratikus Charta 1991 szeptemberében alakult meg.

Míndezzel együtt tagadhatatlan, hogy az új kormány próbálkozott egy új, a nemzeti elv? gondolkodás által meghatározott közszellem meghonosításával.

A múlt visszavívásának szerves részét képezte az emigrációban elhunyt jeles történelmi személyiségek újratemetése, köztük Horthy Miklós kormányzóé. Az utolsó államf?é, aki az ezeréves szakrális magyar királyság jogrendjének megfelelően töltötte be hivatalát. A monumentális, több tízezer ember részvételével lezajlott, méltóságteljes eseménynek néhány napon belül, szeptember 4-én lesz a harmincadik évfordulója.

Bátorság kellett ahhoz, hogy az Antall-kormány tagjai: Balsai István, Boross Péter, Für Lajos, Kádár Béla, Kiss Gyula, Nagy Ferenc József, Surján László és Szabó Tamás magánemberi min?ségüket hangsúlyozva ugyan, de részt vegyenek az eseményen. A balliberális magyarelles heccsajtóban nap nap után jelentek meg a Horthy Miklós történelmi szerepét eltorzító, nemritkán gyalázkodó írások, amelyek azt az általuk is elismert alapigazságot igazolták fehéren-feketén, miszerint ?k sokkal jobban gy?lölnék minket, mint mi ?ket. Már ha lehet egyáltalán gy?löletnek nevezni a nemzeti oldalnak a közösségünk szellemi mételyez?ivel szembeni viszonyulását. Az egészséges szervezetet megtámadó vírust nem gy?lölni kell, hanem védekezni ellene hideg fejjel, racionálisan és hatékonyan.

Visszatérve a kormányzó búcsúztatására,

Antall József koszorút küldött és a családtagjain keresztül képviseltette magát, majd pár nap elteltével maga is ellátogatott Kenderesre, tisztelegni a kormányzó előtt, s ami még ennél is fontosabb, a temetés előtt nagyinterjút adott A Hét című televíziós műsorban Feledy Péternek, melyben a valóságnak megfelelően értékelte a kormányzó hatalmas történelmi teljesítményét.

A beszélgetés szövegét az újratemetés előtt egy nappal közölte a Heti Magyarország.

Az erdélyi magyar érdekképviselő parlamenti frakciójából egyedül Borbély Imre Hargita megyei képviselő tartotta fontosnak, hogy részt vegyen az újratemetésen, majd egy, a kormányzót méltató interjújában indokolta kiállását. Meg is volt rá a reakció: ugyanannak a balliberális szellemi körnek a tagjai, akik egy évvel korábban az autonómia kérdésében végre konszenzust teremtő, ellenszavazat nélkül elfogadott kolozsvári nyilatkozat ellen támadtak, álltak neki Erdélyben annak a propagandahadjáratnak, ami az anyaországban már hetekkel a kenderesi gyászszertartás előtt megindult. Elismerés illeti az egykori kommunista Előre utódjának, a működése alatt mindvégig erősen balra húzó Romániai Magyar Szónak a szerkesztőségét, hogy a vita lezárásaként Antall József imént említett interjóját leközzölték folytatásokban 1993. október 30. és november 3. között.

Horthy Miklós vörös posztó nemcsak az anyaországi nemzetellenes ballib tábor, de a kisantant államok politikai elitjének szemében is. A gúnyhatáron belüli idegenszívűek gyűlölik következetes antibolsevizmusáért, tántoríthatatlan nemzethűségéért, a román, a szerb, a szlovák politikum pedig a (sajnos) csak időleges sikert elérő revizionizmusáért.

A magyar nemzeti öntudat és önbecsülés módszeres roncsolásának esetében nem sok különbség mutatkozik a belső-magyarországi aczéli kultúrpolitika és a mindenkori bukaresti vezetés magyarsággépe között. A kommunista időszakban az eszközök is hasonlóak voltak: a történelem újraírása prekonceptiók mentén és a hiteles szerzők betiltása. A rendszerváltás után, különösen az internet korszakában e régióban egyelőre nem lehet könyveket indexre tenni, de kétségünk ne legyen, hogy szándék lenne erre a magyarelles erőben határon innen és túl. S ahogy a nyugati világ woke rütljeinek „eltörléskultúráját” s a téboly terjedésének sebességét nézzük, még eljöhét újra itt is a kulturális termékek betiltásának ideje.

Elismerés és tisztelet illet minden települési önkormányzatot, minden közszereplőt, minden lelkészt, aki szoborállítással, közterület-elnevezéssel, ismeretterjesztő előadások szervezésével küzd azért, hogy a kormányzó emlékét megtisztítsa a nemzet ellenségei által ráhordott szennyről. De van még munka e téren. Ha sikerül a főváros visszahódítása után a Szent Gellért téren [szobrot állítani](#) Horthy Miklósnak, ott, ahol 1919. november 16-án tetemre hívta „az ezeréves törtelmét megtagadó, vörös rongyokba öltözött” bűnös várost, akkor tudhatjuk, hogy jó irányba tartunk.

Elszűnd nemzetpolitikai létparancs, hogy a Trianonban tönkretett, életképtelennek tűnő ország újjáépítje, Horthy Miklós elnyerje a köztudatban a méltó pozícióját, hogy főutcákat nevezzenek el róla, hogy szobrai ott díszeljenek a városközpontokban.

Nemcsak azért, mert ezt követeli az igazság és az igazságosság, hanem azért is, mert nem engedhetjük, hogy ellenséges erők megfosszanak szimbólumerejű történelmi nagyságainktól, hogy idegen érdekek mentén megfogalmazott történelemszemléletet erőltessenek ránk.

Ehhez bátorság kell, tántoríthatatlanság és következetesség, a magyar kulturális élet visszafoglalása, valamint a baloldalnak való megfelelési igyekezet levétkezése.

Borítókép: Horthy Miklós, a Nemzeti Hadsereg fővezére 1919. november 16-án vonult be csapatai élén Budapestre (Forrás: Wikipédia)

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
